DIE PUT UIT DIE AFGROND (OPENB. 9)

Die asem van Apollion
 spoel giftig brandend uit die hel
 en skroei wat lewe weg tot as
 met vuur wat uit die afgrond wel;
 'n vlammesee ruk op die wêreld aan
 en kan skaars voorbly om te sluk;
 'n monster ryg die berge in
 en wil selfs die hemelpoort oopruk,
 en met sy vuile kake oopgesper
 sou hy God self ook oop wou skeur
 om ons met ons kinders as sy nagereg
 saam met hom in die hel te sleur...
 ons egter slaap en droom maar rustig voort
 asof ons in Nirvana leef;
 ons dobbel met plesier en goud
 en slaan rekords soos ons vooruit streef;
 ons profete praat ons na die mond
 en sien vrede waar geen vrede is,
 hul spuit ons met narkose in
 om ons daarmee vir ons graf te kis.

Ag, Here, ruk ons uit Gomorra uit
 langs 'n bergpad waar ons Soar skuil,
 help ons om op die smal weg te ontsnap
 sodat ons met U kan plekke ruil!

Esjee.

Pretoria, '75.

(Prof.) S. J. van der Walt.

HOSPITAAL

Die spieël van die lewe wat God voor ons hou
 laat mens jouself uit elke hoek aanskou;
 in alles wat daar leef en beef om my
 sou ek iets van my beeld terug kon kry;
 maar dit was eers in die verskrikking van die hospitaal
 dat ek duidelik gesien het hoe lyk 'n mens kaal;
 daar het ek ontdek dat alle lewendes ly
 en dat baie mense veel swaarder as ek kry;
 ek het die liefde soos die son in die nag sien blink
 toe God my met bleek hande naderwink
 want 'n lanferband van menslike smart
 gee daar aan almal 'n gemeenskaplike hart.

Esjee.

Pretoria, '75.

(Prof.) S. J. van der Walt.